

HERRIE IN HUIZE AVONDROOD

Susanne Ganser

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

1

‘Henri! ... Henri!’

Hoort niemand me dan?

‘Hallo?’

Waardeloos.

Ik zit op de wc. Al bijna 15 minuten.

Ik wacht op mijn verzorger Henri.

Hij moet me helpen opstaan. Alleen red ik het niet. Mijn benen zijn te slap.

Soms valt het wel mee. Maar op andere dagen kan ik niet alleen

overeind komen.

Ik blijf dus zitten.

Ik heb het koud. Mijn billen zijn bloot.
Ik knap bijna uit elkaar van woede.

Er komt niemand.

Nu schreeuw ik echt keihard: 'Henri!'
Waardeloos.
Dit kan toch niet!

Het is al een keer eerder gebeurd,
een paar weken geleden.
Het duurde een halfuur. Toen pas
kwam Henri.

'Het spijt me echt, meneer De Vries.
Ik kon niet eerder komen.
Er was een spoedgeval.

En er zijn gewoon te weinig verzorgers.’
Dat was zijn excuus.

Waarom betaal ik dan zoveel geld?
Ik betaal elke maand enorm veel geld
aan dit tehuis.

Waarvoor dan?

Voor het slechte eten?

Voor het feit dat ik hier op een koude
wc zit en om hulp roep?

Oplichters. Deze mensen zijn
oplichters.

2

Ik wacht nog steeds op Henri.
Mijn billen doen pijn. Omdat ik al zo
lang op de harde wc-bril zit.

Ik bekijk mezelf in de spiegel: Henk de
Vries, 80 jaar.
Schooldirecteur. Vroeger dan.
En nu?
Vergeten op de wc.

Gelukkig kunnen mijn oude collega's
me nu niet zien. Sommigen van hen
zouden me uitlachen, denk ik.

Ik stel me voor hoe ze stiekem lachen.
Hoe ze zeggen: daar zit hij nu.
Meneer De Vries. Dit is zijn verdiende
loon!

Ik geef het toe. Ik ben geen aardige
man.

Als schooldirecteur was ik niet
populair.

Niet bij mijn collega's.

Niet bij de leerlingen.

Veel van hen vonden mij te streng.

Dat kon mij niet schelen.

Ik denk: ik heb mijn werk goed
gedaan. Laat de anderen maar
kletsen.